

maiores esse propinquiores necesse est: quod pro certo recipimus. Igitur totam circumferentiam in partes quasvis æquas inter se digeramus. Sitque res conspectui obuia g, cum itaque Sol in g ingruens de a, in vbram in g i aliquam reddet, radius in i prolatur necesse est. Vbi verò ad b deuenit, radius inde proficiens intra g i radium decidit: ac rursus cum idem ad c se contulerit, pari modo suum radium mittit: aliter efficiet profectò, vt linea recta rectam partibus duabus contingat. Cum ergo a b circumferentia æqualis b c circumferentia sit, anguli quoque illis subiecti apud d, æquales inter se constant, quippe qui ad centram se colligant. Qui autem in triangulo habentur, æquales illis d angulis proueniunt, vt pote qui se per verticem illis iungant. Ergo cum totus angulus in æqua fecetur, angulus d e maior, quàm e f, angulo d g est. Pari modo vel ceteri anguli se habebunt, quos radij circumferentia profecti reddiderint. Simulque etiam constat vbram meridie minimam esse necessarìò, minimasque tunc effici accessiones: quippe cum Sol meridie maximè è perpendicularo sese nobis exhibeat. Astus quoque meridie accenditur, tum ob eam, quam modò diximus, causam, tum etiam quòd omnis spiritus cessat: tunc enim spiritus excitari solet, cum Sol aerem tertæ familiarem discernit. Quòd si Sol cum medium cælum prorepat, minus id faciat, meridie noctes meridie, atque meridies à spiritu silent. § Cur Sol per quadrilatera profluens, non rectis lineis figuram describit, sed circulum format, vt in cratibus patet? An quòd aspectuum procedentia turbine agit: turbine autem basis in orbem se colligit: quamobrem quocunq; radij Solis incurrerint, nimirum circulares apparent. An quòd Solis quoque figuram rectis lineis contineri necesse est: siquidem radij recti proueniunt. Cum enim rectè in rectam incidunt figuram, rectis contentam lineis formant. Quòd certè in radiis accidit: ad rectam enim cratium sese trudent, aut ad quodlibet, per quod liceat transluere: ac ipsi recti proculdubio sunt: itaque procedere ad rectam debuerunt. Verum quia radij, qui de aspectibus ad extrema linearum restarù discinduntur, imbecilli admodum sunt, idcirco anguli concerni nõ possunt, sed quantũ recti in turbine sit, hoc tantum rectam agere potest: reliquum nõ potest sed conculcati aspectus, indiscretisque latent. Nec mirum, cum multa videre nullò pacto possimus, quanuis nostro attinguntur aspectu, vt ea, quæ tenebræ opacant.

A μείζων ἢ τῆς ἐγγυτέρου. τὸ γὰρ ἴσμεν ἀδηρῶτα οὐκ ἢ ἀπεφύρεται εἰς ἴσα, ὅσα οὐκ πλὴν θεοῦ ὁρατοῦ τὸ τ. ὅταν οὐκ ὁ ἥλιος ὀπί τῆ α, περιελαβὼν τὸ τ, ποιήσῃ τὰ α σκελὰ ἐν τῷ τ α, ἀπὸ τῆ δὲ τῆ α ἀκτῖνα ὀπί τῆ α πῆλιν. ὅταν δὲ ἔλθῃ ὀπί τὸ β, ἡ δὸ τῆ β ἀκτῖς, ἐν τὸς τῆς τ α πεσεῖται. καὶ ὅταν πάλιν ὀπί τὸ γ μεταβῇ, ἀσώτως. εἰ δὲ μὴ, διδραεῖα ὀφθαλμοῦ διχῆ ἀφεται. ἐπεὶ οὐκ ἴση ἡ α β τῆ β γ, καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ἀπὸ ταύτης ἀφ' ἑαυτῆς τὸ δ, ἴση ἴσονται. περὶ τῆ κέντρης γὰρ ἀφ' ἑαυτῆς τῆ δ, καὶ ἐν τῷ περιγεωμετρικῷ κεντρικῷ γὰρ ταύτης. ὡς ἐπεὶ εἰς ἴσα διαιρεῖται ἡ γωνία, μείζων ἔσται ἡ δ ἐπὶ α ζ, τῆ δ τ. ὁμοίως δὲ καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ἀφ' ἑαυτῆς ποιοῦσιν ἀπὸ τῆς ἀπεφύρεται ἀκτῖνες. ἀμὰ δὲ ὁ ἥλιος καὶ ὅτι καὶ μεσημβριανὴ ἐλαχίστη ἀναγίγῃ ἐν τῷ σκελῶ, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς δόξης τότε ἐλαχίστη. μέγιστη γὰρ καὶ ἡμᾶς ὁ ἥλιος, τῆς μεσημβριανῆς ὅτι, καὶ πῆλιν γίνεσθαι, διὰ τῆς τῆς εἰρημικῆς ἀκτῖνας, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς δόξης ὅταν [γδ] διακρίνη τὸν περὶ τῆ γῆ ἀέρα, πνύμα γίνεται. εἰ οὐκ ἀμὰ ἀμφοτέρωθεν τῆς ἡμισφαιρίας, εἰκότως καὶ ἀφ' ἑαυτῆς νύκτες καὶ ἡ μεσημβριανὴ ἀπὸ τῆς ἀκτῖνος εἶεν. ε. διὰ τὸ ὁ ἥλιος διὰ τῆς τετραπλῆρον δόξης, ἐκ τῆς δὲ γωνίας ποιεῖ τὰ σχήματα διὰ τὸ κύκλους, ὅς ἐστι τῆς βίβλου, ἢ ὅτι [η] τῆς ὀφθαλμοῦ ἔκπτωσης κέντρος ὅτι; τῆ δὲ κέντρον, κύκλος ἢ βίβλος. ὡς περὶ δ' αὐτῆς ἀπὸ τῆς πτωσιν ἀφ' ἑαυτῆς ἡλίου ἀκτῖνες, κυκλοπερεῖς φαίνονται. ἀναγίγῃ μὲν γὰρ ὅτι καὶ τὸ ὑπὸ τῆς ἡλίου γωνίας ὑπὸ τῆς δόξης ἀπεφύρεται, εἰσὶν ἀφ' ἑαυτῆς ἀκτῖνες διδραεῖα ὅταν γὰρ διδραεῖα περὶ διδραεῖα ἀπὸ τῆς πτωσιν, διδραεῖα μὲν ποιοῦσιν. ὅτι δὲ τῆς ἀκτῖνας συμβαίνει τῷ περὶ διδραεῖα γὰρ ἀπὸ τῆς πτωσιν, τῷ τῆς πτωσιν γωνίας, ἢ δὲ οὐκ ἀπὸ τῆς πτωσιν, καὶ αὐτῆς διδραεῖα εἶσιν ὡς περὶ διδραεῖα ἔσται ἡ ἔκπτωσης. διὰ δὲ τὸ ἀδυνεῖς ἔστι τῆς δόξης ἀπὸ τῆς ὀφθαλμοῦ περὶ τὰ ἀκτῖνες τῆς διδραεῖα, οὐκ ἀφ' ἑαυτῆς τὰ ἐν τῆς γωνίας ἀπὸ τῆς ὅσον μὲν τῆς διδραεῖας ἐν τῆς γωνίας ἐν τῆς κέντρον, ποιεῖ αὐτῶν τῶν δὲ λοιπῶν, οὐ ποιεῖ, διὰ τὸ λαμβάνουσιν αὐτῶν ὅτις ὀπί τῆς πτωσιν. πολλὰ γὰρ οὐκ ὁρατοῦ ἐφ' ἑαυτῆς δὲ τῆς δόξης, ὅς τὰ ἐν τῆς σκελῶ.

Proximum